Written by ம□னா

Tuesday, 23 June 2015 09:46 - Last Updated Sunday, 18 October 2015 07:31

தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழக அலுவலகத்தில் இருந்து வெண்பூறா நிலையத்துக்கு வந்தோம். மதிய வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வெண்பூறா நிலையத்தின் வரவேற்பறையில் இருந்து எங்களது செயற்பாடுகள் பற்றி நானும், ரஜியும், கொல்கரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

அந்த வெப்பமான வேளையில் சுந்தரம் எங்களுக்குக் குடிப்பதற்குச் செவ்விளநீர் தந்து விட்டுப் போனார்.

எங்களுக்காக ஒரு இளநீர் கூடமே சுந்தரம் வைத்திருந்தார். வெண்பூறா நிறுவனத்தின் இணைப் பொறுப்பாளர் அவர்.

இங்கே சுந்தரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது நல்லது. சிங்கள இராணுவத்தின் செல் விழுந்து ஒரு காலை இழந்து நிற்கின்றார். இதே நிலைதான் கரிகரனுக்கும். வெண்பூறா நிலையத்தில் பணிபுரிபவர்கள் போராட்டத்தில் களம் கண்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் நிறையக் கதைகள் இருந்தன. தற்செயலாக வரவேற்பறைக்கு வந்த அன்ரனி நாங்கள் கதைப்பதைக் கேட்டு விட்டு „இங்கை சொல்லி விட்டால் எங்கயெண்டாலும் தேடிப்பிடிச்சுக் கொண்டு வந்து தருவினம் அதை என்னெண்டு சொன்னால் விசாரித்துப் பார்க்கலாம்" என்றார்.

எனக்கும் அன்ரனி சொல்வதில் உடன்பாடு இருந்தது. ஆனால் கொல்கர் அதைத் திடமாக மறுத்தான். 'இங்கு அப்படியான பொருட்கள் கிடைப்பதற்கு எவ்வித சாத்தியமும் இல்லை. அதுகள் பைபர் கிளாஸை காயவைத்து மென்மையாக்கும் இரசாயனங்கள். இங்கை மட்டுமல்ல சிங்கப்பூரிலும் கூட அதுகள் கிடைக்க வாய்ப்பில்லை'

„பைபர் கிளாசிலதானே இஞ்சை போட் செய்யிறவையள். அவையள் அதைக் காய வைக்கினம்தானே' அன்ரனி விபரம் தெரிந்தவர். இன்னும் என்னுள் நம்பிக்கை

வளர்ந்தது.

அன்ரனியின் பேச்சை இப்பொழுது கொல்கர் மறுக்கவில்லை. ஒரு வேளை அந்த இரசாயனப் பொருட்கள் வன்னியிலும் இருக்கக் கூடும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வந்திருக்கலாம்.

„இஞ்சை எங்கை போர்ட் செய்யினம்?' அன்ரனியைக் கேட்டேன்.

„அதுக்கு முல்லைத் தீவுக்குத்தான் போக வேணும்'

ரஜியைப் பார்த்தேன்.

„அப்பிடியெண்டால் ஒருக்கால் போய் பார்க்கலாம்' ரஜியின் பதில் உற்சாகம் தந்தது.

„முல்லைத் தீவுக்குப் போறது லேசுப்பட்ட பாடில்லை. விசுவமடுப் பாதையை விட மோசம். சில விழுந்து றோட்டெல்லாம் ஒரே பள்ளமும், மேடுமா இருக்கும். பழகப்பட்ட நாங்களே போறதுக்கு கஸ்ரப் படுறனாங்கள். நீங்கள் தாக்குப் பிடிக்க மாட்டீங்கள்' அன்ரனி சொன்ன போது மனதில் ஏறி வந்த நம்பிக்கை கீழே விழுந்து சிதறிப் போனது.

கொல்கரிடம் நிலமையை விளக்கினேன். 'மல்போரா டூர் (Marlbora Tore) என்று பாலைவனத்திலேயும், காடுகளுக்குள்ளேயும் போவாங்களே. அதுபோல இதையும் நினைச்சுக் கொள்வோம். போகலாம்' என்றான்.

இரண்டு காரணங்களுக்காக எனது மனைவியை முல்லைத்தீவுக்கு அழைத்துச் செல்வதை தவிர்க்க வேண்டி இருந்தது. ஒன்று சீரற்ற பாதையினூடான பயணம். மற்றது மாலையில் தவறாது வரும் ஜனனி.

மதியஉணவை முடித்துக் கொண்டு ரஜியும், கொல்கரும், நானும் முல்லைத்தீவுக்குப் புறப்பட்டோம். பயணத்தின் போது ஏன்தான் மதியம் சாப்பிட்டேன் என்று என்னையே நொந்து கொண்டேன்.

நிலமையை அவதானித்த அன்ரனி சொன்னார், 'யோசிக்காதையுங்கோ அங்கிள். வெளிக்கிட்டிட்டம் போய் சேரத்தானே வேணும். அங்கை வெண்புறாவிலை கனக்க ஓமோ வோட்டர் வேண்டி வைச்சிருக்கிறன்'